

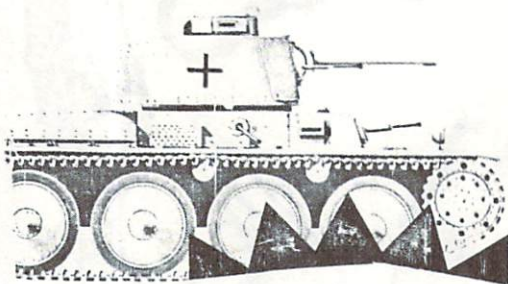
Ч О М У
Г І Т Л Е Р
програв
В І Й Н У

С. Запорожець

КОЖНИЙ
ПОВИНЕН
ЗНАТИ

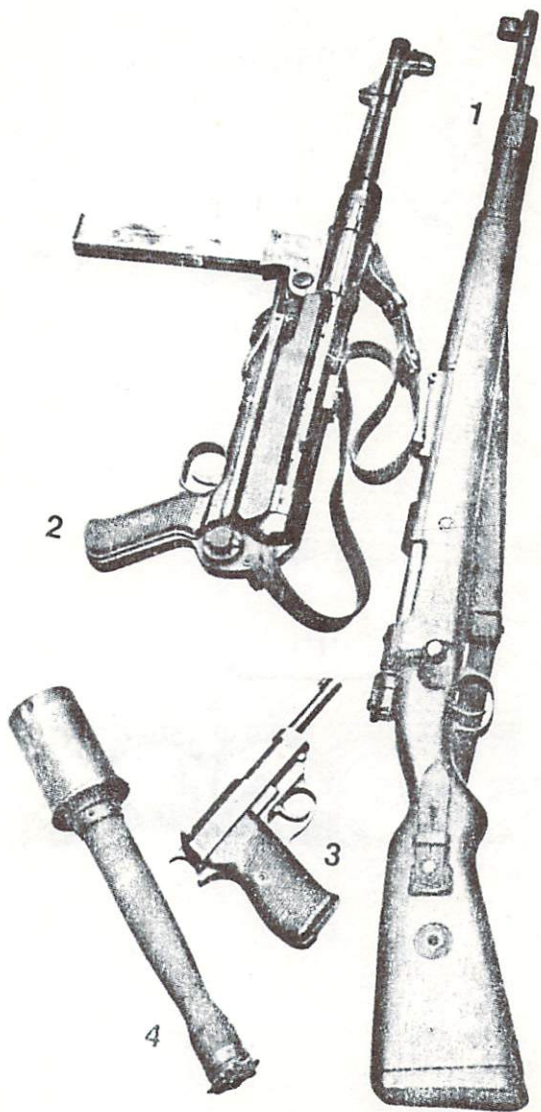
Ч О М У
Г І Т Л Е Р
П Р О Г Р А В
В І Й Н У?

НАКЛАДОМ ДРУГІХ

ВИПАТІ

1978

ОЗБРОЄННЯ НІМЕЦЬКОГО ВОЛКА
1.Кріс, 2.Машинова пістоля, 3. Револьвер, 4.Граната

ЧОМУ ГІТЛЕР ПРОГРАВ ВІЙНУ?

1.

Хоч із прикрістю,¹⁾ але мусимо признати, що німецька армія під час другої світової війни була однією з найкращих армій світу; дисциплінована, вишколена, впорядкована, а до того ще й добре одягнена і озброєна.

Якою дивовижною гармонійністю відбивалося це все під час походу німецьких вояків, навіть при самій невеликій їх кількості. На приклад: ішло п'ять бійців, а вже вказаними прикметами вони визначалися.

А головне, що так добре вона була створена за дуже короткий час. Так само дуже добре була і впоряджена різною вогнепальною зброєю.

Німецькі танки, літаки, далекобійні гармати своєю боездатністю, мабуть-що перевищували та-кіж спорядження всіх воюючих в другу світову війну країн.

Подивугідну вправність виявляли німецькі літу-ни та парашутисти.

Від наземних військ та повітряної фльоти не відставала й морська фльота. Особливо підводні човни.

До того ж для скорого пересування наземних військ, німецька армія мала в своєму розпоря-

¹⁾ З прикрістю тому, що Німецька Армія не ли-ше для людей світу нічого доброго не зробила, а навіть і для власної країни.

дженні комфортно устатковані автобуси, і в достатній кількості.

Для перевозки технічного спорядження вживала вантажних машин, яких теж мала велику кількість.

А для швидкої розвідки, чи то для зв'язку поміж своїми частинами — користувалась мотоциклами.

Крім високого технічного впорядження німецька армія була озброєна й найголовнішою зброєю, — зброєю духовою. Інша річ, що найважливіша духовою "зброя" німецького вояка-бійця, як і всіх німців, була в корні неправильна.

Вона якраз, і тільки вона, й принесла німцям неочікувану для них загибель.

Німецький націонал-соціалізм повчав всю людиність німецького походження про вищість німецької раси і що з огляду на цю вищість німці повинні керувати світом. А сам Гітлер дуже пильно слідкував і видавав різні закони про збереження в чистоті їхньої т. зв. арійської крові.

Усіх інших людей світу німці рахують за менше вартісних істот, називаючи їх унтерменшами. Подібно до жидів. Правда, жиди всіх людей світу — нежидів зараховують просто до тварин, називаючи гоями, а німці — до менше вартісних істот, називаючи унтерменшами.

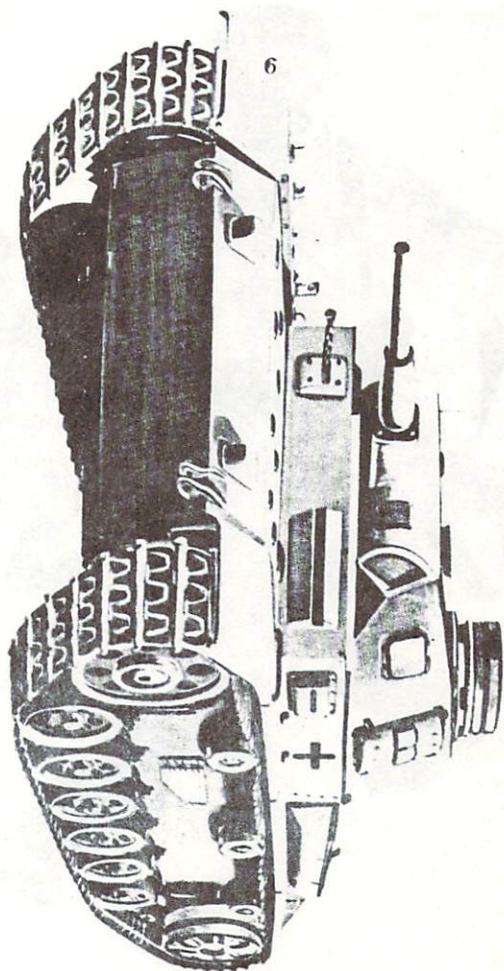
Про те німецький "талмуд" — гітлерівський "Майн Кампф" і вчить.

Ось з таким воєнно-технічним спорядженням і духовим озброєнням німці й почали другу світову війну.

Ясна річ, що німецькі вояки та і весь німецький нарід, дивлячись на інших людей, як на менше вартісних, не мали жадного жалю до їх нищення.

До того ж треба ще додати й те, що про їх величезне й сильне спорядження мало хто й думав, бо їм як переможеним у першу світову війну, була продиктована сувора обмеженість як у виробництві воєнного спорядження, так і в орга-

нізації армії. А достатня виснаженість німців за довготривалий період першої світової війни ще більше присипляла думку керівних мужів інших країн про можливість швидкого і сильного німецького відродження.

Прихід до влади Гітлера й войовничі його наміри насторожили світ, але ж при виснаженості й обмеженості Німеччини вірити в її силу не хотіли.

Проте Гітлер, прийшовши до влади в 1933 р., як Райхсканцлер, а в 1934 р. після смерті Гінденбурга, вже як Фюрер, почав діяти енергійно.

В 1935 р. ввів обов'язкову воєнну службу, а з 1936 р. він уже простяг руки до територій, що були поза Німеччиною. Так би мовити, приєднувати неправильно відібрані від неї землі.

Першим пробним приєднанням було приєднання Рейнської провінції в 1936 р. В тому ж році створив Гітлер і т. зв. вісь Рим — Берлін.

У 1938 р. "приєднав" Австрію і Судети, а в 1939 р. — Чехію.

Попробувавши чужої крові і бажаючи свою вищість накинати багатьом іншим народам, Гітлер розв'язує собі руки на сході.

Гітлер дуже добре знав, що т. зв. большевики є ніщо інше, як жиди, і що вони проковтнули б Німеччину з кістками. Разом з тим він був упевнений, що на умову вони погодяться, розраховуючи на виснаженість і розпиленість німців, після чого їм легше буде прибрати Німеччину до своїх рук.

Між тим і т. зв. большевики — жиди добре собі усвідомлювали, що Німеччина і особисто Гітлер рано чи пізно розрахунки з ними обов'язково проведе.

Зробить це поперше як з жидами, проти яких він завжди був. Бо ще до перейняття влади він написав книгу антисемітського напрямку, а в 1938 р. перевів по Німеччині жидівські погроми. І вза-

галі за навчанням Гітлера арійська кров не мусить ані терпіти, ані мати співжиття з кров'ю семітською. А подруге тому, що найбільшою загрозою для Німеччини були лише т. зв. большевики, про всесвітні наміри яких він, сам їх маючи, дуже добре знав.

Чому саме я беру з одного боку особу Гітлера, а з другого не "наймудрішого", а т. зв. большевиків — жидів?

Тому, що і Гітлер мав "дорадників", але ж він мав і свій особистий неабиякий голос. Що ж торкається "наймудрішого", то він виконує лише те, що всесвітнє жидівство наказує йому робити. А "наймудрішим" чи то "найгеніяльнішим" його називають лише для засліплення очей світу.

І ось ці два партнери при всій своїй ненависті один до одного, при всьому своєму прагненні один одного знищити, склали умову про дружбу й ненапад.

Умова ця була величезним ударом для всього світу, бо всі відчували, що нею розв'язуються руки для хижацьких дій, тим більше, що західні потуги від пропозицій Гітлера відмовилися.

2.

З неймовірним здивуванням прийняли вістку про дружбу й ненапад всі народи т. зв. ССРСР. Бо від дня захоплення влади большевиками і до самісінького дня складення умови, себто на протязі 22 років (1917-1939 рр.), велася страшна протинімецька агітація.

По всіх школах, на лекціях, на зібраннях і засіданнях, в парках і на вулицях, і по всіх кутках т. зв. ССРСР говорилось, кричалось, вигукувалось і викрикувалось, що фашизм (так жиди величали німців) — це голод, фашизм — це неволя, фашизм — це рабство, фашизм — це жахи, фашизм — це тортури й катування, фашизм — це смерть і т. д., і т. п.

І не тільки говорилося, навчалось й кричалось, а про це були скрізь і всюди повішені й плякати. А демонстрації большевицьких свят тільки й прикрашувались плякатами про тих же фашистів.

По радіо теж твердилося те саме. На вулицях і в парках про те весь час кричали голосники. Так впродовж 22-ох років.

Зрозуміла річ, що нікому й в голову не вкладалося, щоб з найбільшим і найстрашнішим ворогом, фактично зі смертю, можна було подружити.

Але так сталося.

І на другий день після складення умови посилалися нові вигуки й викрики. Викрики одобрення німецького народу. Викрики про його доброту.

Твердилося вже те, що німецький нарід покривджений західними великодержавами і що він шукає дружби й приязні і т. д., і т. п. А проти фашистівські плякати щезли зі стін ще в перший день складення умови.

Подумати тільки, хто з будьякої нації, за винятком жидівської, зміг би це зробити?

Але ж т. зв. большевики це зробили. Для них все пристійно.

3.

Розв'язавши один одному руки, як німці, так і жиди — почали діяти.

Німці поневолювали державу за державою. В деяких країнах не зустрічали навіть спротиву.

Большевики ж і собі, не відстаючи від своїх друзів, накладали свої забруднені кров'ю лапи на ще вільні в той час народи.

Продовжуючи "гру" партнери дуже пильно слідкували один за одним і підготовляли напади: Гітлер на т. зв. ССРСР, а жиди на Німеччину.

Большевики провели дуже великі сконцентрування своїх військ на західних кордонах. Багато завезли й різного воєнного матеріалу.

Чи думали вони про скорий напад на Німеччи-

ну, чи тільки хотіли тим налякати Гітлера, як і в сучасний момент вони до того вдаються, залякуючи аліантів, — але ж підготовку вони зробили.

Треба припускати, що то був лише їх тактичний маневр, і на велику скалю війни ні тоді, ні тепер большевики не зважуються розгортати, бо в середині ССРСР "вулкан" не вщухає і при першій нагоді дасть сильний вибух.

Т. зв. большевики, як ми знаємо з практики, використовують лише людські сили поза ССРСР, які ще не знають, що з себе большевики уявляють, — а на внутрішні сили майже ніякої надії не покладають, хіба тільки на одні резерви Московії.

Сили й т. зв. сателітів, як Польщі, Чехії, Болгарії, Румунії й Мадярщини стали теж ненадійними, бо, попробувавши большевицького "меду", вони дуже хочуть мати хоч бувший раніше "хрін", але відірватись не мають ніякої змоги.

"Магніт" соціалістичного "раю" не відпускає, а ззовні допомога не приходить.

Гітлер знав про підготовку большевиків і не бажаючи відбиватися від їх навали на випадок нападу та не відкладаючи на далі, 22 червня 1941 р., перейшовши кордони т. зв. ССРСР, почав громити своїх "вірних друзів" під кличем визволення з під большевицького ярма поневолених народів.

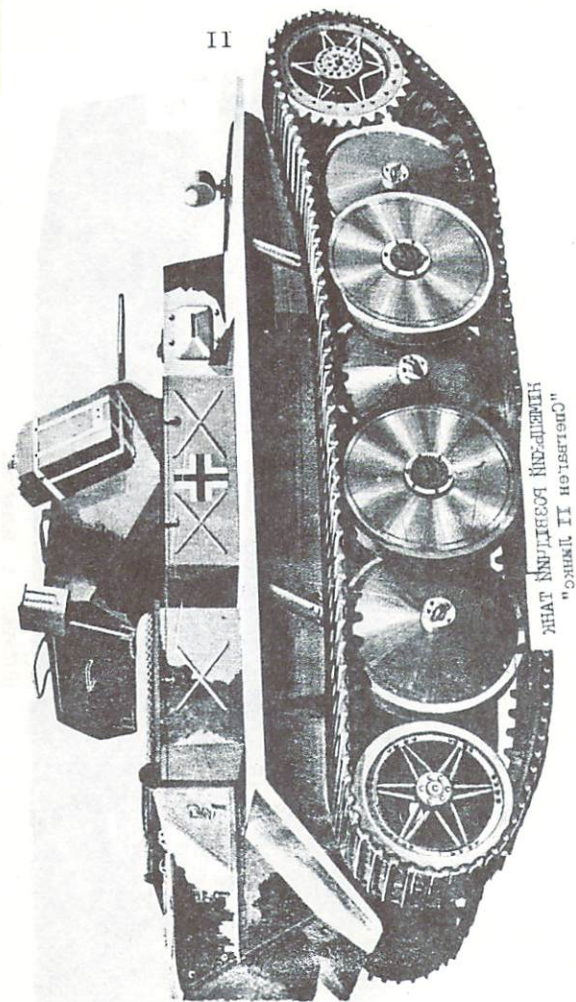
**

Радості всіх поневолених народів ССРСР не було ні краю, ні кінця.

Всі раділи, але ж усі й мовчали, бо сказати ніхто не смів ані слова. Висловлювали жаль, а в душі буяла радість.

— Нарешті, дасть Господь Бог, звільняться народи від жахів і катувань, — так міркував кожен зокрема, хоч знали добре, що війна кожному народові і зокрема кожній сім'ї коштуватиме дуже дорого.

Але ж радість не вгасала, вона, як той вулкан.

«Создатель II Липко»
ИМПЕРИЯ ВОЗВРАЩАЕТ ЛУК

12

НАСТУПАЮТ КЪМ КОЗБИЦА

вибухала, виривалася з середини кожного, і з'єднувалася в атмосфері.

— Не я, то хтось інший, а все ж таки хоч трохи ще поживе та подише свіжим повітрям, — так думали поневолені.

І Гітлера чекали, як Богом посланого визволителя.

4.

Жиди добре собі враховували, що їх страшний гніт відштовхнув від них кріпаків, і що взагалі нарід не мав ніяких підстав, не мав під собою ґрунту, за що віддавав би своє життя. Т. зв. СССР, інтернаціонально-жидівська батьківщина, теж не приваблювала його, що виявилось ще під час війни з Фінляндією.

А тому взяли ще більший курс на соратницьку Московію. Видрали з архівів полководців старих царських часів, як Кутузова та Суворова, і стали трубити про їх патріотизм та вихваляти їх заслуженість, як великих потріотів перед батьківщиною, себто перед Московією.

Але ж нічогісінько вже не допомагало.

Червона Армія, складена з кріпаків, воювати не хотіла.

Вона йшла в наступ із зброєю, як належало бути, а воювати не воювала.

Всі мали одну й ту ж думку: "Здатися в полон, і здатися як можна скорше".

Всі мовчали, ніхто нікому нічого й не говорив, але ж усі й здавалися.

Не допомогли т. зв. большевикам ані комісари — жиди, що стежили за діями генералів та давали вказівки, ані залякування. Не мав ніякого впливу й патріотизм Суворова й Кутузова.

Вільний вибір: чи то воювати по стороні німців, чи то робити будь-що на своє бажання, про що розповідали перші полонені, повернувшись на-

зад, ще більш заохочували кріпаків до здачі в полон. (Німці в перші дні війни давали воєннополоненим вільний вибір і у себе не затримували).

І, як відомо, Червона Армія здавалася в полон цілими величезними групами, цілими арміями. Здавалася в полон групами в сто тисяч чоловік, а під Білою Церквою понад п'ятсот тисяч чоловік.

Німецька армія з блискавичною швидкістю просуvalась вперед, окупуєчи все ширші й ширші території.

Червона Армія в розгубленості, коли не мала можливости здаватися в полон, відступала.

Зчинився хаос. Утікали жиди, завантажуючи транспорт, тікали комуністи, тікали їх сім'ї, і транспорт не встигав виконувати всіх вимог того часу. До того ж німці з повітря розбивали залізничні мости, вузлові станції, руйнували колію.

"Наймудріші" виганяли з міст населення й примушували обкопувати міста глибокими й широкими рівчачками, глибиною в 2-3 метри, а шириною до 5, а то й більше метрів. Всіх чоловіків, що залишались по містах, мобілізували і посилали боронити їх від ворога.

Але ж ні рівчачки, ні міська самооборона позитивних наслідків не давали. Бо рівчачки німецького наступу не затримували, а самооборона здавалася в полон. І німці забирали місто за містом, область за областю.

Большевики, відступаючи з України, нищили хліб, руйнували міста, розстрілювали населення.

Їхнім завданням було вже не перемагати ворога, а робити якнайбільші знищення на землях України і в усіх галузях її господарства.

Нищили будинки і різні споруди Києва, Харкова й інших міст України. А Дніпропетровське на протязі цілого місяця розбивали своєю артилерією з Ігрени, що знаходиться по лівому боці Дніпра.

Український народ, прагнучи своєї самостійності, як тільки почали звільнятися українські землі — 30. червня 1941 р. — об'явив Україну незалежною державою.

“Визволителі” німці вороже поставилися до акту незалежності України і провідників українського народу заарештували й ув'язнили.

Манія вищости й “перемог” пересилювала розум німецьких керівників і клич визволення вони потоптали.

Почали робити великий натиск як на селян, так і на робітників.

Колективних господарств не дозволяли розв'язувати і примушували в них працювати й надалі.

Забирали від селян хліб, тварин і інші продукти. За несвоєчасну здачу продуктів селян били. А коли хто не зміг виконати взагалі здачу продуктів, той розстрілювали.

Робітників примушували працювати, не видаючи їм майже ніяких харчевих продуктів. Тих, хто відмовлявся працювати розстрілювали, а хто обезсилившись не міг працювати — того катували.

**
*

У свою чергу воєнна адміністрація почала знущатися над воєннополоненими.

Тих, що потрапили в полон, гнали прямо табунами, як тварин. Їсти майже не видавали. Давали одну невелику хлібину на шість осіб і то не щодня. В місцях так званого відпочинку варили зупу з картопляного лушпиння, або із здохлих коней. Але ж і тієї зупи воєннополонені не мали в що взяти. Брала в картузи, в поли одягу і вже в щасливому випадку в черепок, як хто знайшов, або в якусь знайдену залізну баньочку.

Ідучи голодними, дехто з воєннополонених вивався в кукурудзу, щоб виламати качан для

їжі, або вирвати буряк, але таких німецькі поліцаї відразу застрілювали.

Через великі інтервали зупинялись на відпочинок під голим небом. В Умані в глинищах біля цегельні. В Івангороді вземлянках, де були советські концентраційні табори.

Особливо тяжке становище було в цих землянках. Бо підряд коло двох тижнів падав дощ, землянки були повні води, ані спати, ані сидіти не було де. Але на це ніхто з німців не звертав уваги. В Гайсині поміщалися в артилерійських конюшнях на цементовій підлозі.

Після дощів сушитись не було де. Так у мокрій одежі на мокрій земляній або на цементовій підлозі й валялись. До того ж виснажені голодом военнополонені в багатьох випадках хворіли, на що німці теж не звертали уваги.

В ідучих довший час пішки рвалось взуття, а від негоди й "собачого" спання псувався одяг, і в багатьох випадках военнополонені залишалися босими й напівголими. На це німці теж не звертали жадної уваги. Гнали далі.

Тих военнополонених, які зовсім вибивалися з сил і не могли йти, німецькі поліцаї дострілювали, залишаючи їх по дорозі.

Так гнали военнополонених від Черкас до Вінниці для посадки там в потяги і відправки до Німеччини.

**
*

Не краща доля була военнополонених і по великих містах України, як Харків, Дніпропетровське і інших.

Здебільшого военнополонених приміщували по тюрмах. Всі каземати були понабивані военнополоненими, як за большевиків ув'язненими.

Їжу теж видавали в дуже обмеженій кількості. Відсутність харчів, тіснота й бруд викликали захворювання. В багатьох тюрмах між военнополоненими запанував тиф. Люди падали як мухи.

З цих т. зв. таборів воєннополонених забирали частинно й гнали на різні роботи.

Виснажені голодом і змучені нелюдськими умовами життя, страшні й чорні, як тіні, ішли виконувати ще якісь роботи по наказу нового ката. Хто не міг іти й падав, того німецькі поліцаї тут же дострілювали, на очах громадян міста.

**
*

Таких знущань нарід стерпіти не міг, але і допомогти не мав ніякої можливості. І хоч все міське населення й голодувало, а душа його всіма силами ввалася дати нещасним хоч невелику допомогу.

Організували Комітети Допомоги з ціллю провадити збірки добровільних пожертв як по містах, так і по селах і допомагати мученикам.

Німецькі чинники зустрічали ці заходи прихильно, заохочуючи, якнайскорше і якнайширше організувати таку допомогу.

А згодом дізнавшись адреси організаторів, заарештували їх і багатьох з них розстріляли.

Міському населенню майже жадних продуктів не видавали. Хліб теж видавали в дуже обмеженій кількості.

Все населення міст ішло за сотню, а то й більше кілометрів на села і там міняло для себе харчеві продукти, які на собі ж тягло до міста.

В м. Харкові велика кількість населення навіть вимерла з голоду.

Жахи нового ката — нового визволителя — не припинялися. Забирали людей і по вулицях, і з домів, і ув'язнювали, як закладників. Коли траплялися випадки застрілення німецького вояка, то за нього розстрілювали закладників. За одного вояка розстрілювали сто чоловік закладників.¹⁾

По вулицях і базарах, влаштовуючи облави, хва-

¹⁾ Був випадок, коли за одного бійця застрілили 280 чоловік. Але по інших місцевостях розстрілювали й меншу кількість.

тали людей, як собак, і відправляли до Німеччини на працю. В більшій мірі ловили молодих хлопців і дівчат, але ж попадались й старші віком. Жадні благання про відпуск не допомагали.

За биття людей я вже не говорю. Били їх на кожному кроці і за кожний крок, як за московських царських сатрапів били солдатів.

**
*

Спостерігалось й таке поведження деяких німецьких вояків, навіть в прилюдних місцях і в присутності жінок, про яке не червоніючи не можна й писати.

А коли б, пересиливши себе й про ті їх вчинки було б все ж таки написати, то читач червонів би і лаяв би автора за недотримання журналістичної етики.

Таких непристойних людини вчинків було надто багато. Деякі з них автор цих рядків мав нагоду особисто спостерігати.

**
*

Цей новий кат — визволитель від визволителя — впроваджував ще жорстокіші й найогидніші жахи.

Вішав. Людей вішав. І вішав по всіх містах України. В Харкові, Дніпропетровську, Києві і інших. Розвішував так начебто реклами, навіть з прив'язаними до повішеного паперами, в яких вказувалась "провина", за яку жертва повішена.

Ці жертви висіли по декілька днів по всіх вулицях міст, по парках і інших місцях людського скупчення.

Повішені були і по балконах, і на деревах, і на стовпах. Всюди, де тільки можна було причепити мотузок.

Не буду описувати про знущання над жидами, про обов'язкове націплення білої опаски на рукаві одязі з написом "юде", щоб видно було, що

то є жид. Це вже було лише краплиною всіх тих знущань і жахів, які чинили німці над жидами.

Ті жахи по своїй жорстокості, мабуть не вступають жахам застосовуваним т. зв. большевиками до українського народу, в наслідок яких замучено голодом в 1932-1933 рр. сім мільйонів і в 1946 р. один мільйон людей.

Ті жахи полягали в тому, що всім жидам — старим, молодим і дітям — які не встигли втекти з большевиками або заховатися в безпечні місця, було наказано з'явитися в призначені місця.

Ясна річ, наказ треба було виконати. Жиди з дітьми й речами, які з собою можна було захопити, з'являлися в призначені місця, як було наказано.

Німці ж, пограбувавши дорогоцінності, як тільки стемніло, відправили всіх жидів до глибоких ярів і з кулеметів усіх розстріляли. Безумовно, багато було там і не застрілених, а лише поранених, напівживих, а то й цілком живих. Але ж, не звертаючи на те уваги, їх поприсипали землею і на тому цей нечуваний в історії жах скінчився.

Такі мордування жидів німці провели по всій Україні.

Українці, перебуваючи самі в жахах і катуваннях і ризикуючи власним життям, багатьох жидів врятували. (Див. "Жиди і світ".)

**

З тих усіх жахів, катувань і найогидніших вчинків німців повстає запитання: що значить цивілізація? Що значить культура?

Чи можна припустити, що німці нарід зовсім некультурний і не має розвиненої цивілізації?

Мабуть, що ні, бо всі будуть заперечувати це і стояти на тому, що німці є найбільш культурний і цивілізований нарід.

Ще будуть підтверджувати сказане й тим, що

не дивлячись на їх переможеність, большевики, собі, а західній світ собі тягнуть німців до своїх країн, як культурних і цивілізованих людей.

Так, це є. Нам відомі факти, що большевики навіть викрадають ночами німецьких фахівців і забирають до себе.

В свою чергу американці запрошують німецьких фахівців до своєї країни, даючи їм найкращі умови життя.

Також відомо з історії, що до скарбниці світової культури німцями внесено немалий і цінний вклад.

Але це ще не говорить про те, що вся людність Німеччини чи то більша її частина охоплена культурою і в її дусі вихована.

Бо якби так було, то саме головне на керівні посади вибирали б, чи то допускали б осіб високо-розвинених в культурному відношенні та з добрими й правдивими намірами.

В них же виходить якраз навпаки.

Чи можливо, щоб культурний чоловік, до того ж цивілізований, забивав, знущаючись, людину, що прийшла до нього просити захисту, втікаючи від злодія, як ось, наприклад, воєннополонених?

Чи можливо, щоб культурний чоловік добивав хворого, або безсилового замість того, щоб дати йому допомогу?

Чи можливо, щоб культурний чоловік цивілізованого світу накидав на шию живої людини мотузку і підтягав її на балкон, чи то на дерево, і не тільки, дивлячись на його судороги й муки, а певно й відчуваючи приємність?

Чи можливо, щоб культурний чоловік ще й з розвиненою технікою, вбивав невинних, в т. ч. жінок і дітей. І, більше того, живих, чи то напівживих засипав землею, так як жидів?

**

*

Ні, як ви собі хочете, а німці у величезній своїй

частині є нарід найбільш некультурний і дикий. Просто таки справжні дикуни. І дикуни такі, яких не можна зустріти ані на островах, ані в таємничих лісах, ані в жодних закутинах земної кулі. Бо до свого дикунства вони додали ще й вогнепальну зброю. Дикуни із зброєю.

І та величезна більшість жадної культури не має. Навіть не відчуває духа культури.

Вони, як ті голодні шакали, яких спеціально тримають у клітках і випускають для того, щоб розірвати ту або іншу жертву.

І цивілізація їх розвинена більш за все в бік військової техніки. Щоб не тільки рвати людей, а й з гармат убивати, бо зубами багато не перегризуть.

Дикуни-німці тримаються своїми вожаками, себто людьми найвищого дикунства в "клітці"; вишколюються в ненависті до культурного світу; роз'яруються їхні звіринні апетити до найвищої точки, а потім випускаються з клітки для знищення культурного світу.

Так було в 1914 році, так сталося і в 1938 і 1941 рр.

Свої дикунські дії німці переводили над всіма народами, які їм як визволителям віддавалися.

7.

Як скоро я закінчив писати про німецькі успіхи, так скоро вони закінчилися і вдійсності. Вони мали їх тільки в перших місяцях 1941 р., себто в перших місяцях війни.

Після того, як народи, поневолені більшовиками, довідались про наміри "нового визволителя" та відчули його дикунські вчинки, то в полон, себто на голодову смерть, йти не хотіли, а почали боротися і "перемога" німців відразу ж застрягла.

В тилу німецької армії також на кожному кроці шкодили.

До того ж почалась партизанщина, яка відвер-

то повела проти німців війну, застосовуючи й до німецьких бійців і старшин відплатні заходи.

В Україні створилась ціла армія, славетна УПА, яка в найбільшій мірі спричинилася до ліквідації німецької армії в Україні.

І так, як скоро німці наступали, так скоро вони втікали назад.

Не допомогли ані їх дикунська вишколеність, ані їх дикунські дії, ані технічне озброєння.

Німці збігалися до своєї "клітки", — бажаючи хоч себе захистити, але ж не зуміли зробити й того.

Відчуваючи свою загибель, вони вдалися за допомогою до воєннополонених. До тих, яких мучили голодом, знущалися з них та катували.

Подумати тільки, чи могла б культурна людина таке робити?

А дикуни йшли на все.

І тут відгукнувся на їх пропозицію москаль, знайомий всім з преси ген. Власов. Але було вже запізно. Ніхто з воєннополонених інших національностей дикунам уже не вірив, бо замість таких же обцянок нарід ще з 1917 р. має лише жахи, тортури, катування.

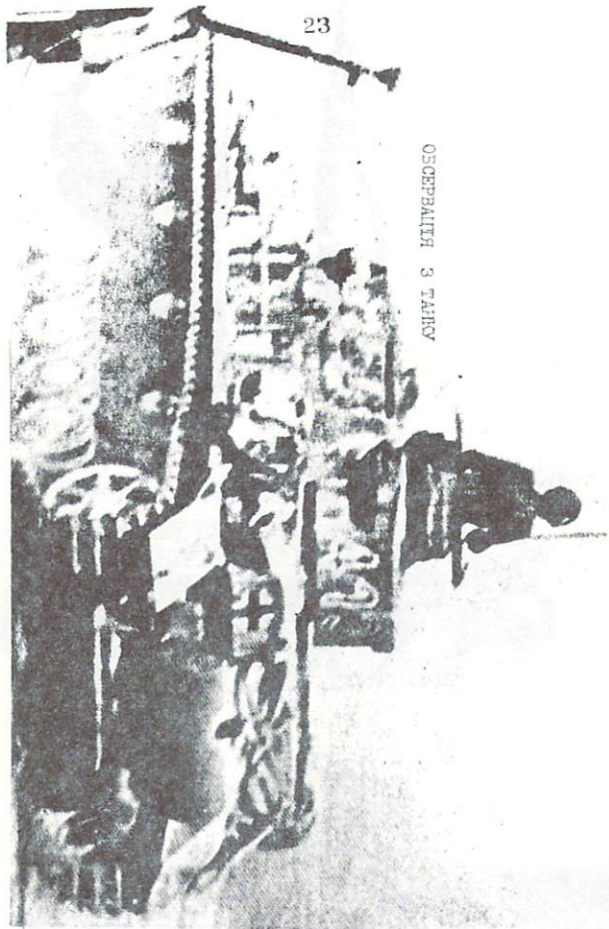
Хоч і йшли воєннополонені інших національностей, крім москалів, до армії Власова, вони йшли лише з ціллю, з'їсти кусок хліба, бо на протязі всього часу перебування в Німеччині на становищі полонених, голодували.

Треба відмітити й той факт, що загарбницькі наміри й запроданість глибоко вкорінилися в кров кожного москаля, а особливо інтелігента. Навіть за свого ворога, за свого мучителя, погодилися йти битися.

Відступаючи, німці не припиняли своїх дикунських дій. Вони забирали всіх чоловіків і гонили пішки в Німеччину, знущаючись над ними.

Большевики ж собі, захопивши будь-яке місто, мобілізували чоловіків, які залишались в місті і

ОСЦЕПКА ИТЪ 3 ТИСКЪ

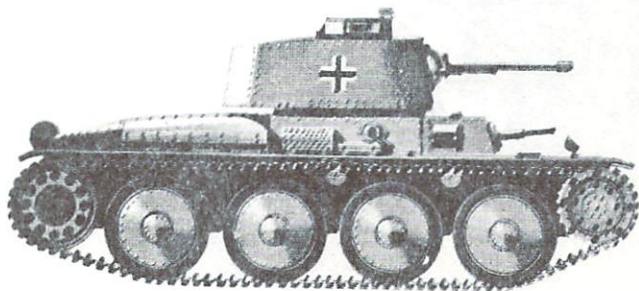
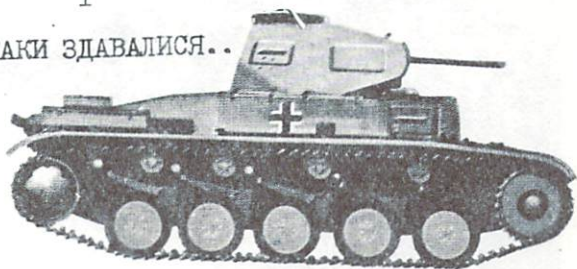

І ТАНКИ ПОСТАВЛЯЛИ

і

ТАКИ ЗДАВАЛИСЯ..

посилали на передову лінію фронту, навіть без озброєння, відвойовувати батьківщину, як вони казали: "Покутувати свої гріхи".

Певно не хотілося відстати від дій своїх друзів-німців.

8.

От тому то Гітлер і програв війну.

Його не перемогли ані гармати большевиків, ані сильний натиск Червоної Армії.

Він сам себе і свій нарід погубив. Погубив своєю безкультурністю, дикунськими діями й манією вищости.

І здійснилися слова Господа Бога: "...хто великим із вас хоче бути — хай буде слугою він вам. А хто з вас бути першим бажає — нехай буде він вам за невільника. (Мтв. Єванг. 20-26, 27).

А коли б німці справді несли визволення, то немає ніякого сумніву, що війну вони були б виграли.

Звільнені від поневолення народи з великою подякою постачали б німцям хліб і всілякі харчеві продукти. Для праці на фабриках і заводах Німеччини надсилали б своїх робітників, безумовно, на добровільних, людських умовах.

Створили б свої армії, які пліч-о-пліч пішли б з німецькою армією в наступ для остаточного скинення жидівського ярма.

І це робилося б при твердому закріпленні тилу, що є важливим фактором під час війни.

До того ж усі народи ставилися б до Німеччини, як до визволителя, з пошаною й великою подякою.

А Гітлер вознісся б на найвищий п'єдестал світу.

Війна закінчилася б в 1941 р., і ніяк не далі 1942 р.

Звільнені з-під большевицького ярма народи жили б і розквітали, а німецька цивілізація по-

трібна була б не для воєн і вбивств, а для людського добробуту.

Накликавши на себе і на свій нарід біду, сам Гітлер, якщо можна тому вірити, разом із своєю дружиною покінчили самогубством — застрілились, а його ближчі соратники зазнали такої ж дикунської кари, яку самі вживали для унтерменшів — себто смерть через повішення.

І здійснилося сказане Господом Богом Ісусом Христом: "Якою мірою міриш, такою мірою одмірять і тобі".

9.

Гітлер і всі його прибічники не враховували однієї найважливішої речі, а саме того, що т. зв. ССРСР не є такою державою, як інші країни Європи, а є величезним простором і захопити його лише завдяки розвиненості своєї техніки неможливо.

Навіть, коли б і переміг, то все одно для вдержання його потрібні величезні людські резерви, яких у німців безумовно бракувало. А це говорить за те, що без поневолених народів перемогти т. зв. ССРСР і вдержати його території жадній державі не під силу.

Перемогти большевиків можливо лише при повній підтримці поневолених ними народів.

Самі т. зв. большевики, коли поневолювали народи, то всякими привабливими кличами про визволення, про самовизначення, про віддачу всієї землі селянам, а фабрик робітникам, обдурювали поневолених і, маючи по своєму боці хоч невелику частину обдурених, здійснили свої злодійські наміри.

Без підтримки обдурених жиди залишилися б лише з однією Московією. Жодної держави їм поневолити не вдалося б.

Дикунські, а якщо так, то значить некультурні вчинки і відносини зустрічалися на кожному кроці і в Німеччині.

З воєннополоненими поводитися суворо, харчували кепсько, а працювати примушували тяжко. За найменшу "провину" били, не видавали їжі, садили до карцерів.

Не краще було поводження й з робітниками, хлопцями та дівчатами, примусово привезеними до Німеччини на працю. Навіть відповідних житлових умов вони не мали.

Були випадки, коли німкинї в "розпачі" за свого вбитого на війні сина виливали лють на своїх робітницях — примусово загнаних в Німеччину дівчатах, обливаючи їх окропом.

Щождо ув'язнених в концентраційних таборах, по всій Німеччині, то там бідний нарід терпів найжахливіші, найжорстокіші й найнеймовірніші катування, а опісля розстріли.

Їх бездушність підтверджується ще й таким випадком: На ст. Ляйтмеріц сів німецький вояк за стіл, витяг хлібину, досить ковбаси, масло й почав їсти. Рядом сидів ранений, теж німецький вояк, який був голодний, а їсти нічого не мав, і коли звернувся до першого з чемним ласкавим проханням дати кусочок хліба, то той його вилаяв і нічогосінько не дав.

Тут же рядом сиділа німкиня і теж споживала; мала досить різних продуктів і не звернула на те абсолютно ніякої уваги — і нічим своєю голодному раненому воякові не допомогла.

Маючи совість, а значить культуру, чи витримала б душа будьчия, щоб не допомогти навіть чужому воякові хоч кусочком хліба.

Випадок невеликий, але ж як яскраво він характеризує культуру й дух нації.

Після окупації Німеччини, німецькі жінки пе-

ревершили всілякі сподівання їх дикунського поводження.

Не тільки, безсоромно накидаючи себе, лізли до житлових приміщень американських вояків, до їх кухонь, барів, а прямо віддавались на вулиці. Як тільки починало темніти, то вулицями гідко було йти.

Так звана арійська кров в теперішній час зовсім зіпсувалася. В одній американській зоні налічуються тисячі немовлят — чорненьких, як смола.

Якщо б Гітлер був живий і повернувся до Німеччини, то, бачучи це, його серце не витримало б і він відразу пішов би в могилу. Бо саме головне, над чим він так енергійно працював, ретельно захищаючи суворими законами німецьких жінок від будь яких зносин з унтерменшами, рухнуло і арійська кров зіпсувалася.

**
*

Трохи про арійську кров. За відомостями з німецьких же джерел слово "арієць" походить від переселених ще з незапам'ятних часів народів з Індій і Ірану. Називались вони аріями зовсім не по расі, не по крові, а по мові, означаючи ту назву буквою "А". Далі ці переселені звалися Індо-германською групою народів.

Гітлер перейняв цю назву, як назву раси, і своєю демагогічною наукою тлумачив німцям, а особливо молоді, про якусь арійську кров, про її вищість і про неможливість будь-якого поєднання з кров'ю іншої раси. Особливо з семітською кров'ю, кров'ю жидівської раси, проти якої й розпалював найбільшу ненависть.

11.

Розглядаючи ці дві групи народів, тобто німців, що рахують себе нацією вищевартісною, а всіх інших вважають за унтерменшів і мріють за підкорення собі бодай більшої частини світу, і жидів, які взагалі рахують за людей лише себе, а всіх

інших за гоїв і бажають підкорити весь світ, приходимо до таких висновків:

Німці нарід великий. За часів Гітлера всіх ними зібраних "арійської крові" нараховувалось до 90 мільйонів чоловік. Нарід працьовитий і здібний. Всі роботи, чи то тяжкі, чи то легкі, виконують самі.

Розвинули цивілізацію, особливо воєнно-технічну і взагалі зв'язану або пристосовану до цілей воєнного напрямку.

Світ хотять підкорити своїми власними силами і йдуть, як кажуть: на прямик, "б'ють просто' лобом". Не прикладають навіть зусиль, щоб приховати свої дикунські зловживання.

Бракує в них найбільш основного фундаменту життя — культури.

Не маючи культури, а відтак не маючи совісти, вони йдуть на найганебніші вчинки.

Такі люди можуть бути спокійними лише тоді, коли над собою мають гніт, і гніт добрий.

Інакше їх дикунство підіймається зсередини і гонить на здобуття будь-якої поживи, навіть у той час, коли вона їм зовсім непотрібна.

І вповні виправдані прагнення Франції не допустити до нового озброєння Німеччини, яка могла б знову на неї напасти.

Тут лише одна біда, що в сучасний момент є ще грізніший ворог людства т. зв. большевики.

Не будь їх, то над Німеччиною мусіла б бути контроля людства до того часу, поки не виростало б нове культурно виховане покоління.

Правильність цих висновків підтверджується й промовою німецького ж генерала Рамке на з'їзді вояків Ваффен — СС у Вердені біля Гамбурґа. Рамке заявив, що дійсними воєнними злочинцями є не есеси, а альянти, які збомбардували німецькі міста й скинули атомові бомби на Гірошіму та Нагасакі.

Хоч уряд і німецька преса й відмежувались від

Рамке, але ж промова його викликала велике захоплення між слухачами — бувшими вояками частин СС.

Резюмуючи наведене можна твердо сказати, що їх дикунство вже починає підійматися.

**

Жиди нарід малочисельний, що нараховує по всьому світу розкиданих біля 12 мільйонів чоловік.

Жиди фізично ніколи не працювали і працювати фізично не хотять, а тому нація цілком і повністю паразитарна.

Бажаючи заволодіти світом, всі свої думки й міркування спрямовує на обдурювання народів під різними, так би мовити, інтернаціональними назвами.

І так хитро маскується і обдурює народи під таким кутом зору, щоб на них і працювали, і для них же світ здобували.

Жиди до цього часу мають велику традиційну ненависть до всіх християн світу.

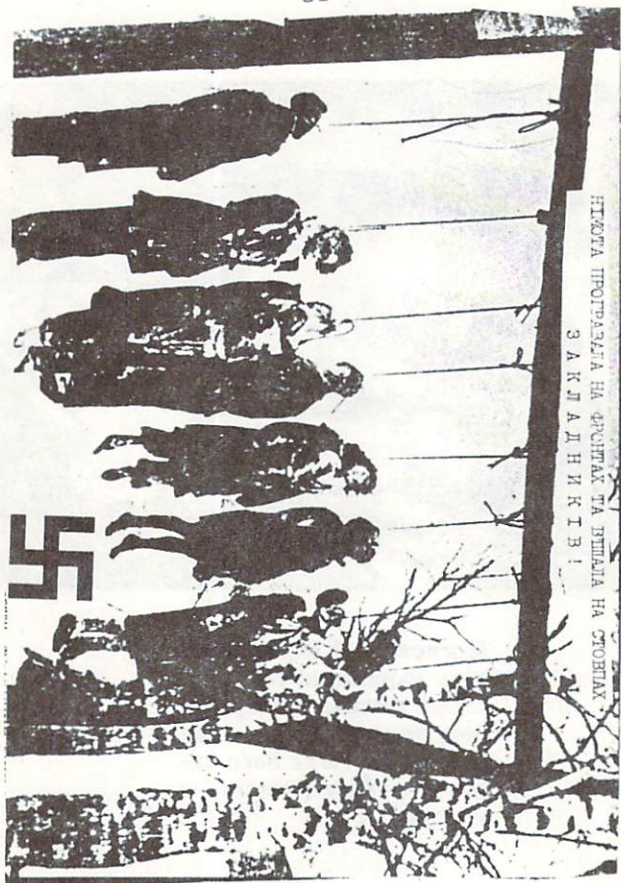
Цивілізація, а відтак техніка, від них дуже й дуже далека. Бо, як виявилось під час другої світової війни, воювати в них не було чим. А готувались вони 24 роки, від 1917 до 1941 року. До того ж весь час і на весь світ кричали, що воювати будуть лише на чужій території.

По всьому світі мають свої п'яті колони і всякими шахрайськими засобами шкодять країнам, в яких мешкають, діючи в напрямку повного опанування світу.

Коли б ця нація залишила всі країни світу і повернулася б до своєї батьківщини Ізраїля, чи то відправилася б до новоутвореної ними жидівської Республіки, Біробіджан,¹⁾ то мир на всьому просторі земної кулі був би запевненим.

А вони собі там, на здоров'ячко, нехай би жили, працювали й мудрували.

¹⁾ Біробіджан знаходиться на Далекому Сході, близько м. Хабаровська.

ИТКОТА ПРОПРАЗЛА НА ФУСНАТА ТА УТИМАЛА НА СТОБИТАХ
ЗАКЛАДНИКИ!

НОВІ "ВИЗВОЛИТЕЛІ"...

Московський окупант палить українські села, виселює людей, насилує жінок, вбиває дітей. Але завжди постигає його караюча рука українського повстанця.

